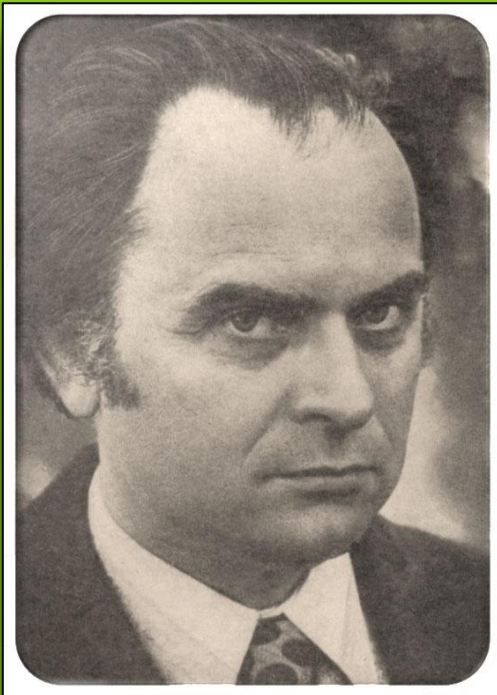
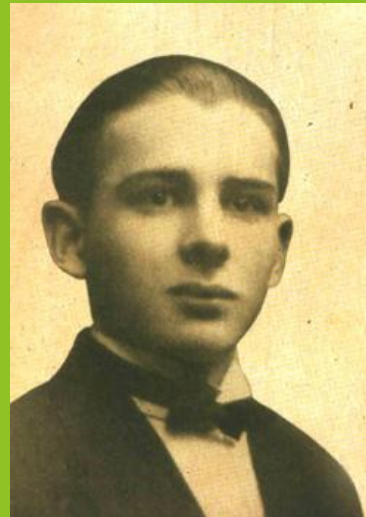

Павличко Дмитро Васильович

Народився 28 вересня 1929 р. у селянській родині. Початкову освіту здобув у польській школі в с. Яблунів, продовжив навчання в Коломийській гімназії, а далі – в радянській десятирічці.

Від осені 1945 р. по літо 1946 р. був ув'язнений за сфабрикованим сталінськими каральними органами звинуваченням у належності до УПА.

1948 р. вступив до Львівського університету. Ще студентом Д. Павличко очолює літературну частину Львівського ТЮГу, з 1953 р. навчається в аспірантурі, досліджує сонети І. Франка, та невдовзі полишає наукову роботу. 1954 р. його приймають до Спілки письменників СРСР (заочно, за поданням М. Бажана).

У 1957—1959 рр. він завідує відділом поезії журналу «Жовтень», по переїзді до Києва 1964 р. певний час працює в сценарній майстерні кіностудії ім. О. Довженка (за його роботами поставлені фільми «Сон», у співавторстві з В. Денисенком, та «Захар Беркут», режисер Л. Осика). 1966—1968 рр. віддані праці в секретаріаті СПУ, 1971—1978 — редагуванню журналу «Всесвіт».

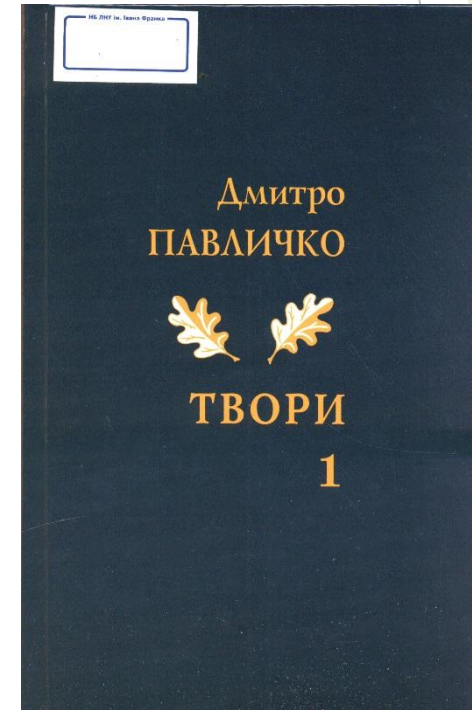
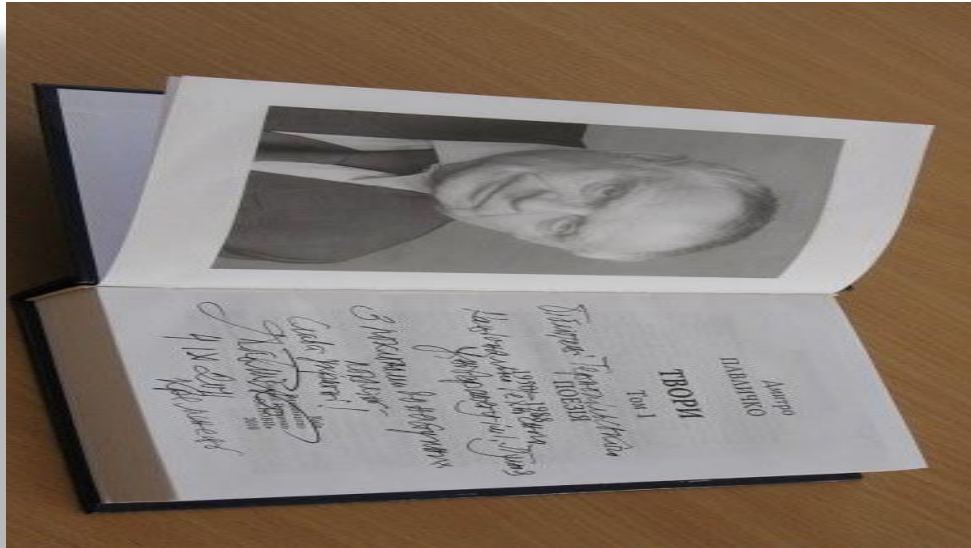
Перша збірка Д. Павличка «Любов і ненависть» (1953) тому й привернула до себе увагу, що принесла поезію соціально стривожену й гострокутну. Громадянська напруженість (за всієї своєї ідейно-тематичної заданості) вирізняла дебют Д. Павличка з потоку української повоєнної лірики, цілеспрямовано підрожевленої і загнаної в неживе дифірамбічно-одописне річище. В голосі молодого поета було щось неструджене, щось від святого неофітського захвату, те, що з роками сформується в наскрізну етичну тезу його творчості: «Людино — ти можеш!». А ще була художня достеменність, жорстка відчутність образу, якої так бракувало знесиленому трафаретами й деклараціями письменству.

- ▶ 1977 р. Д. Павличкові за книгу «Любов і ненависть» була присуджена Державна премія Української РСР ім. Т. Г. Шевченка.
80-і роки не вносять у поезію Д. Павличка помітних змін, хіба що видається вона більш зосередженою на соціально-філософській проблематиці, більш свідомою власної природи

Наступні збірки «Моя земля» (1955) й «Чорна нитка» (1958), поряд з розвитком традиційних для цього десятиліття мотивів, приносять і нові. Коли в «Любові і ненависті» подих інтимних почувань ледь означився, то вже в «Моїй землі» – стужавів і почав витворювати власну художню плоть (цикл «Любов» 1953 р., пізніше названий «Пахощі хвої»). Дедалі чіткіше вимальовуються риси власного поетичного мислення, що означають собою всі жанри і стануть особистим знаком майстра. Це – конфліктність ліричного сюжету, де думка й почуття рухаються доланням суперечностей. Діалектичність, що прозирнула в низці творів 50-х років, означила завершення раннього періоду творчості Д. Павличка, його «поетичного дитинства».

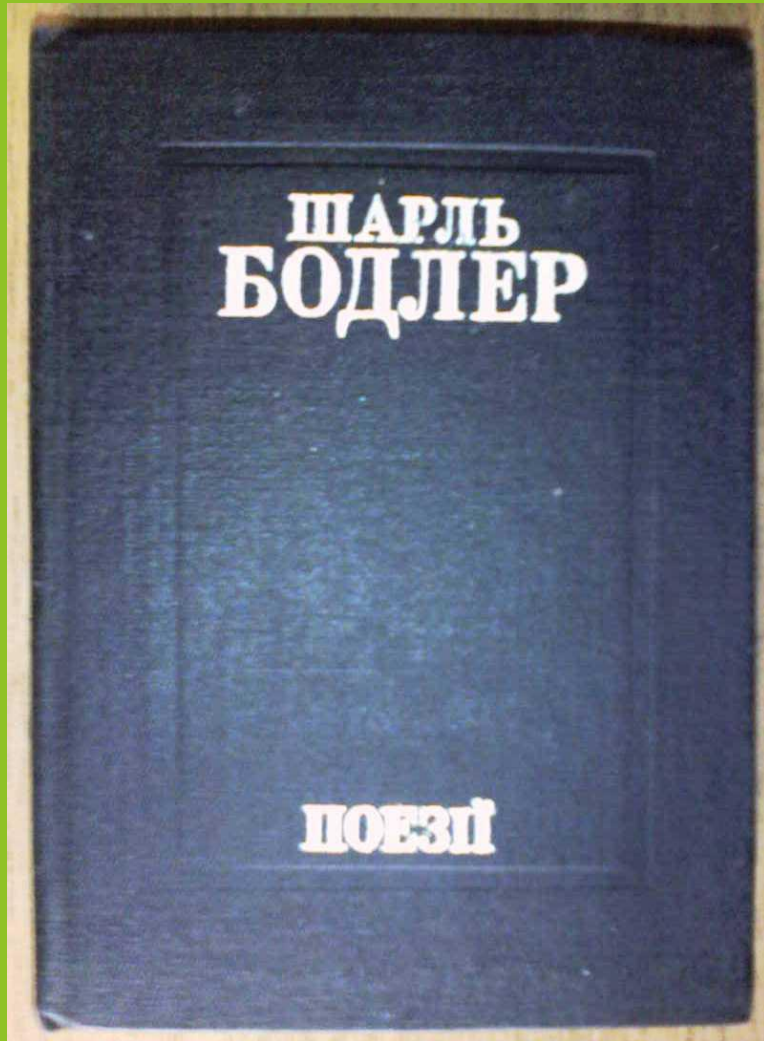
Першим рішучим вступом у «свою тему» стала збірка «Правда кличе!» (1958), гарячим попелом якої вкрито поріг «шістдесятників». Вісімнадцятитисячний тираж її було знищено. На IV з'їзді письменників України, виконуючи вказівку «згори», поета «осмикнув» П. Тичина. Сама книжка не згадувалась, як неіснуюча, але малася на увазі саме вона, її інвективні «неясності».

У 1968 р. вийшла збірка «Гранослов», згодом «Сонети подільської осені» (1973), «Таємниця твого обличчя» (1974), «Спіраль» (1984), «Поєми й притчі» (1986), «Покаянні псалми» (1994). Д. Павличко уклав антологію перекладів «Світовий сонет» (1983). Літературно-критичні праці зібрані в книжках «Магістралями слова» (1978), «Над глибинами» (1984), «Біля мужнього слова» (1988).

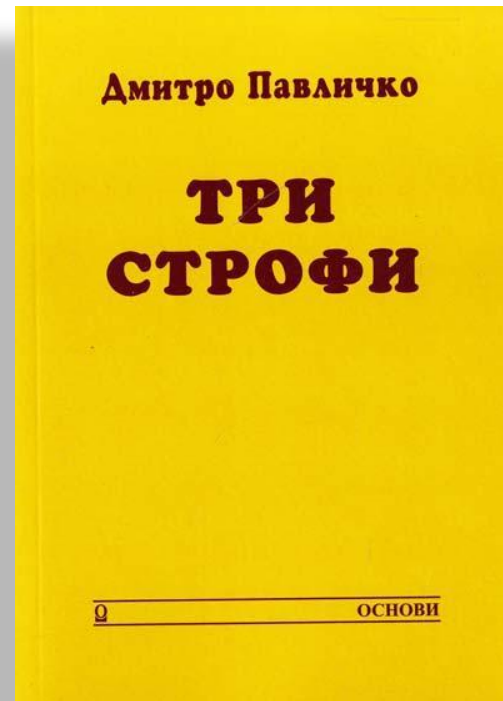
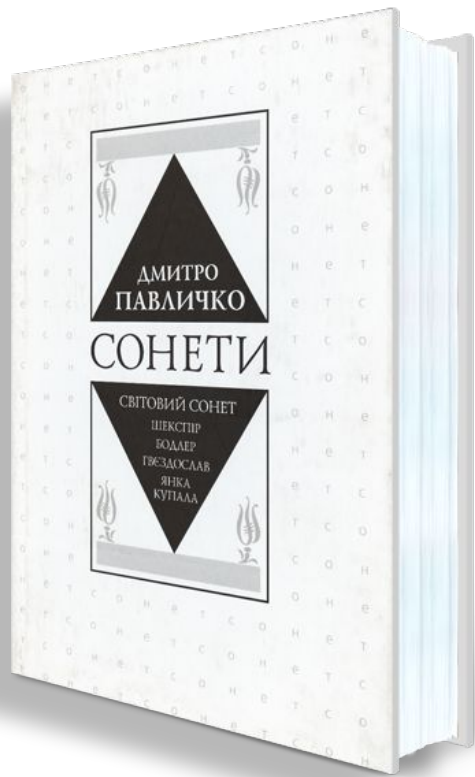
Д. Павличко – один з організаторів Народного Руху України, Демократичної партії України, перший голова Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка. У 1990-1999 роках – Народний депутат України. З 21 жовтня 2005 року – знову обраний народним депутатом України (фракція Української Народної Партії). На IV Всесвітньому Форумі Українців, що відбувся в Києві 18-20 серпня 2006 р., Павличка Дмитра Васильовича було обрано Головою Української Всесвітньої Координаційної Ради.

Дмитро Павличко – один з найвизначніших українських перекладачів. Перекладає з англійської, іспанської, італійської, французької, португальської, їдиш та багатьох слов'янських мов. Завдяки зусиллям Павличка вперше українською мовою з'явилося повне зібрання творів Шекспіра в шести томах (вид. «Дніпро» 1986 р.).

Український читач познайомився з Шарлем Бодлером, Гвездославом, Луїсом де Камоенсом та багатьма іншими іменами світової літератури. Своїми перекладами Павличко запропонував нове прочитання творів Данте Аліг'єрі, Франческо Петрарки, Мікеланджело Буонарроті, Федеріко Гарсія Лорки, Хосе Марті, Сесара Вальєхо, Рубена Даріо, Йогана Вольфганга Ґете, Генріха Гайне, Райнер Марія Рільке, Генріка Ібсена, Леопольда Стаффа, Ярослава Івашкевича, П'єра Ронсара, Жозе-Марія де Ередіа, Вітезслава Незвала та багатьох інших.

Захоплення Павличка сонетною формою вилилось у створення антології «Світовий сонет» (1983), яку свого часу готував, але не встиг реалізувати Микола Зеров. У цій антології українською мовою були опубліковані великі добірки сонетів Данте, Мікеланджело, Шекспір, Шарля Бодлера, Гвездослава, Янки Купали. Розширене видання антології, до якого крім перекладів увійшли й оригінальні сонети Павличка, з'явилося 2004 року у видавництві «Генеза» під назвою «Сонети».

Павличко – дипломат

З жовтня 1995 до травня 1998 року Павличко був Надзвичайним і Повноважним Послом України в Словацькій Республіці.

Павличко був також Послом України в Республіці Польща в період з весни 1999 року по лютий 2002 року. Завдяки його клопотанню в центрі Варшави за півкілометра від знаменитих Варшавських Лазенок в березні 2002 року було споруджено пам'ятник Тарасу Шевченку.

Державні нагороди

- ▶ Звання Герой України з врученням ордена Держави (2004) – *за визначний особистий внесок у розвиток української літератури, створення вершинних зразків поетичного слова, плідну державну і політичну діяльність*
- ▶ орден князя Ярослава Мудрого IV ст. (2009), V ст.(1999)
- ▶ орден «За заслуги» III ст. (1997)

